

De Stichting Vrede voor Palestina ondersteunt projecten voor kansarme Palestijnse kinderen. Omdat de huidige generatie niet in staat blijkt om vrede te bewerkstelligen, heeft de Stichting de hoop op de jeugd gevestigd. Ze richt zich daarbij op steun aan (buitenschoolse) activiteiten die verbindend kunnen werken tussen volkeren: taal, muziek & cultuur en sport. Kinderen krijgen daardoor meer een gevoel van eigenwaarde en vrede in zichzelf. Hopelijk brengt dat vrede in het Palestijns-Israëliësch conflict dichterbij.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Nieuwsbrief

mei 2015

De lente in Al Khader

De kinderen van Al Khader zijn al begonnen met hun vroege voorbereiding voor het Educatieve Zomerkamp 2015. Een tweeweeks evenement waar zij naar uitkijken, weg van de routine van de dag, een vakantie-achtige periode met spel, muziek, dans en allerlei activiteiten waarin het kind echt kind mag zijn, en waarin het kind ook wordt aangesproken op zijn of haar verantwoordelijkheid t.o.v. de ander.

Voor dit Zomerkamp mogen ze één ander kind meenemen, een broer of een zus, een neef of een nichtje, een vriend of vriendin. Maar hoe kies je de ene broer wel en de andere niet! Die ene neef of de andere, die ene vriendin of de andere! Voor deze kinderen is dat niet eenvoudig. In een collectieve samenleving waar de loyaliteit voor iedereen zwaar weegt, is kiezen lastig en wordt het ongetwijfeld ook nog eens bemoeilijkt door het ingrijpen van het ouderlijk gezag. Hoe kun je jezelf losweken als een assertief individu met een eigen wil en een eigen mening van de opgelegde collectieve structuur waar je deel van uitmaakt! Toch moet het gebeuren: één naam moet tijdig op school doorgegeven worden. Kiezen of delen wordt het. De beginselen van een democratische proces zijn al begonnen. De eerste verdienste van het Zomerkamp is al binnen.

We volgen het proces op afstand. We horen de verhalen die rond gaan. De kinderen hebben het over niets anders, op school, op straat lopend naar huis, of in de buurt. Ze delen allerlei dromen en gesprekken met elkaar, het gewone enthousiasme van kinderen en nog steeds de grote vraag: "wie ga ik kiezen"? De leraren kijken mee, ze zien het gebeuren, de strijd om een eigen stem uit te brengen. De leraren geven er sturing aan en ze leren mee. Het lijkt op een (ver)kiezingstijd, een schaars goed in een nogal autoritaire setting, die zich afspeelt onder een brute en langdurige bezetting. Verkiezingen die de kinderen alleen maar van de tv kennen, zeker gezien de laatste tijd aan de andere kant van de muur bij de neven, de Israëlische bevolking. Ze zien hoe het daar in zijn werk gaat: de vrijheid van meningsuiting van een volk die haar regering kiest. Een proces om te benijden en een resultaat dat teleurstelling en afschuw oproept bij de hele Palestijnse bevolking en een deel van de Israëlische; een regering die een mandaat krijgt en de Palestijnen het recht voor zelfbeschikking herhaaldelijk ontnemt.

Naast het aankomende Zomerkamp, is de school creatief bezig om manieren te vinden voor buitenschoolse opvang voor jongeren die deze extra steun nodig hebben. De nood blijkt groot om jongeren op te vangen voor een aantal uren na schooltijd. Het gaat om huiswerk en extra begeleiding hierbij. Het gaat ook om emotionele ondersteuning met behulp van verschillende creatieve activiteiten en daar hoort ook een maaltijd bij. We willen als Stichting dit initiatief ondersteunen. Een paar jaar geleden is een dramaproject met onze steun geïnitieerd in de school met vele positieve resultaten. De schooldirectie, docenten en ouders hebben het effect van drama, muziek en kunst op deze kinderen gezien. Kinderen met concentratie problemen waren voor het eerst betrokken en stil, anderen die hyperactief zijn, waren rustiger en deden geordend mee. We zijn als Stichting nadrukkelijk gevraagd of we het initiatief een vervolg willen geven. En nu zien we die kans in deze buitenschoolse opvang. Daar kunnen allerlei activiteiten plaatsvinden die het hart van het kind bereiken. Het valt helemaal binnen de visie en missie van onze Stichting: investeren in het kind zodat dit zichzelf kan ontdekken en het waardevolle in zichzelf kan vinden, zodat hij een volwaardige volwassene kan worden.

Dit project wordt ons "jubileum project". Vijf en twintig jaar geleden is de Stichting Vrede voor Palestina opgericht. De stichting bestaat dus al één kwart eeuw lang. Lang genoeg voor teleurstellingen en verdriet dat ons werk nog geen vrede heeft gebracht. Het is soms zelfs te lang voor de grootste optimisten onder ons. Toch blijven we de hoop koesteren om door te gaan. We hebben geen keuze. Er is geen alternatief dan het geloven in die dag van vrede. Investeren in de jeugd is een lange termijn investering en daar willen we mee bezig zijn. Ooit zal deze manier van werken haar vruchten afwerpen. We zien de vruchten al,

als we deze kinderen zien en hun docenten en ouders spreken. We zien de vreugde en het jeugdig optimisme en daar putten we onze kracht uit.

Voor dit "Jubileum project", de buitenschoolse activiteiten vragen we jullie steun. 25 jaar investering kan niet voor niets

zijn geweest. Maak dit project tot jouw uitdaging, trek je portemonnee, geef je steun. "Een kind redden, is de wereld redden!"

Nabil Sahhar
Voorzitter

Je bent een soort beschermengel

Lidwien Meijer woont niet meer in Deventer. Als geboren Schiedamse ging ze in 2004, na 29 jaar hier gewoond te hebben, terug naar Schiedam. In Deventer werkte ze eerst in het onderwijs en later als pastoraal werkster. En vanaf de eerste jaren was ze betrokken bij wat nu Stichting Vrede voor Palestina heet. Vandaar dit gesprek.

In het begin, nu 25 jaar geleden, was Vrede voor Palestina nog geen stichting en kende het geen bestuur. Het was een soort steungroep voor de projecten waar de zoon van Janneke en Dick Harmsen tijdens zijn stage in Israël mee in contact gekomen was. Projecten die de tegenstellingen tussen mensen in Israël en mensen in Palestina probeerden te overbruggen. Er was een project in Nazareth en een in Beit Jala (Bethlehem).

Lidwien: "We organiseerden ook informatieavonden. Anja Meulenbelt kwam een keer. Tevoren aten we dan met zijn allen bij Janneke en Dick. Dat was heel leuk." Op een andere avond waren twee Joodse mensen en twee Palestijnen uitgenodigd. Een van de twee Palestijnen was Nabil. "De ander kwam uit Vlaardingen; daar wonen veel Palestijnen. Maar zo maakten we kennis met Nabil. Hij maakte indruk door zijn genuanceerdheid. Het contact met hem is gebelevend."

In 1997 – Lidwien was toen zo'n drie jaar lid van de steungroep – is ze met een ander groepslid op bezoek geweest in Israël en Palestina. Lidwien: "We werden door Hussein Isa (van het project in Beit Jala – LW) gastvrij ontvangen. Hij leidde ons ook rond in Hebron en Bethlehem. We logeerden bij de familie Isa thuis, dat was fijn. Tussendoor zijn we ook op eigen houtje naar Jeruzalem geweest. De sfeer is nu waarschijnlijk heel anders dan toen. Vrede Nu was veel groter dan het nu is, er was nog geen Muur. Toch kwam ik met wat twijfels terug in Nederland. In het project in Beit Jala lag speelgoed waar de kinderen niets mee deden. En Hussein Isa was nogal bazig tegenover de Joodse docenten die vrijwillig handvaardigheidslessen kwamen geven op zaterdag."

Lidwien heeft de Stichting – inmiddels was het een echte Stichting – rond 2000 verlaten. "Ik had het te druk met mijn werk. Maar ik ben het wel altijd blijven volgen: ik ging naar avonden die georganiseerd werden, ik las en lees de Nieuwsbrief. En toen ik 60 jaar werd heb ik het geld dat ik bij die gelegenheid kreeg, aan de Stichting geschonken." Als je eenmaal door 'de zaak' geraakt bent kom je er ook niet meer van los. Lidwien: "Ik ben nog steeds gespitst op nieuws van daar. Toen bijvoorbeeld bij de openingsceremonie

van de Olympische Spelen in Londen de Palestijnen met hun vlag het stadion binnenkwamen, had commentator Frits Barend het badinerend over 'die paar gebiedjes, die niks voorstellen'. Dan maak ik me toch kwaad. Het bestaansrecht van Israël is vanzelfsprekend, maar de Palestijnen zijn altijd in een nadelige positie." Bij het IFFR, het Internationale Filmfestival van Rotterdam van januari jl. bezocht Lidwien de film *This is my land*. De filmmaakster Tamara Ende, afkomstig van Israël (ze diende ook in het Israëlische leger), bezocht acht scholen in Israël en in de Bezette Gebieden en ging na wat er in het geschiedenisonderwijs verteld werd van het conflict Israël – Palestina. "Een onderwijzer in een vluchtelingenkamp in Nablus liet zijn leerlingen een brief schrijven naar een Jood in Parijs en een naar een Jood in Israël. Dat moesten verschillende brieven worden. Om duidelijk te maken dat de kinderen niet anti-Joods moesten zijn, alleen anti-bezetting. Maar ik vond het schokkend om jongens uit een nederzetting te horen vertellen hoe ze voor de lol olijfbomen gingen vernietigen bij Palestijnen tijdens de oogst. Ze waren er trots op nota bene."

"Ik vind het fijn dat de Stichting Vrede voor Palestina nog steeds bestaat, dat ze de ommezwaai naar een ander project gemaakt heeft. Het mooie van zo'n stichting is dat je voor de mensen van de school in Bethlehem die je steunt, een soort beschermengel bent. Ze zitten in een penibele situatie, een situatie van schrijnend onrecht. Ik vergelijk het maar met de DDR, ver voor de val van de muur. Daar ging ik ook wel op bezoek bij mensen. Wij staan er veel rooskleuriger voor, maar het geeft hen steun dat ze vrienden in Nederland hebben. Zo'n contact helpt onszelf om echt mens te blijven en het helpt hen om op een menswaardige manier overeind te blijven".

Lien Willems
Bestuurslid

Daoud Nassar in Nederland

In de Nieuwsbrief van december jl. vermeldden we dat Daoud Nassar van de Tent of Nations een bezoek zou brengen aan ons land. Begin februari was het zover en Daoud sprak op vele plaatsen.

Enkele van ons hoorden hem in Twello, anderen waren in Houten. Steeds weer maakte hij diepe indruk. De beschrijving van wat hij en zijn familie meegemaakt hebben en nog steeds meemaken – geweld van de hen omringende militante kolonisten die maar wat graag hun land willen hebben, hun zoveelste gang naar de rechtbank om recht te halen, de rechtbank die traineert – het hakte erin bij ons luisteraars. We waren onder de indruk van zijn uitgangspunten, zijn credo:

- We weigeren slachtoffer te zijn.
- We weigeren te haten.
- We leven vanuit ons geloof. Dat zegt ons o.a. om onze vijanden lief te hebben.
- We geloven dat het recht uiteindelijk zal zegevieren.

Op 19 mei jl. werden alle fruitbomen, op een na, van de familie Nassar vernietigd. Er liep een 'vernietigingsbevel van de bomen', maar de familie had daar hoger beroep tegen ingesteld. De militaire leiding wachtte de uitkomsten daarvan niet af.

Vele handen zijn nu bezig om nieuwe bomen aan te planten, gesponsord door velen. 'Come and go, see and tell', is het motto van de Tent of Nations.

Daoud: "We zitten in een donkere tunnel en we weten niet hoelang het nog duurt. We houden het vol door de energie van frustraties en kwaadheid om te buigen naar vredesacties en dankzij de steun die we overal krijgen."

Toen de fruitbomen vernietigd waren hebben ze, om hun woede te keren, bewust gezocht naar manieren om die woede om te zetten in creativiteit wat heeft geleid tot het zoeken van oplossingen voor de watervoorziening.

De familie heeft ook als motto: We refuse to be enemies. Wir weigern Feind zu sein. Deze woorden staan geschreven op grote stenen bij de toegangspoort van hun boerderij. Zullen wij het 'come and go, see and tell' op ons nemen?

Lien Willems
Bestuurslid

Bliksemactie VACA

In november en december 2014 heeft onze Stichting haar medewerking verleend aan een bliksemactie, georganiseerd door Sjaak Kuijer en Janny van Heerbeek van de Friends of Young Bethlehem, een Stichting waar we geregeld contact mee hebben.

De actie werd gevoerd voor Vision Association for Culture & Arts (VACA). Met de actie werd geld ingezameld voor muziekinstrumenten voor blinde en slechtziende jonge musici in Palestina: de Al-Neshan Band.

Een groot aantal van u heeft meegedaan aan deze actie, ook onze Stichting heeft een bedrag gedoneerd. Een geweldige opbrengst van € 4.400,- is daarmee opgehaald. Nogmaals dank voor uw vertrouwen en voor uw bijdrage.

Op de website van Manar en Milad, managers van VACA (<http://www.vaca-ps.org/>) vindt u een bedankbrief.

Mathilde Spaapen
Bestuurslid

Aanbevolen film: "Thank God it's Friday".

Dat verzucht een Israëliische inwoner van de nederzetting Halamish in de gelijknamige documentaire van Jan Beddegenoodts: de werkweek zit erop, het weekend kan beginnen. Beddegenoodts filmt zowel in Halamish als in het nabijgelegen Palestijns dorp Nabi Saleh en spreekt met verschillende mensen op beide plekken. Halamish heeft veel grond in beslag genomen van Nabi Saleh en ook de waterbron van het dorp. Jarenlang organiseren de Palestijnse inwoners als protest een vreedzame mars naar die bron, een 800 meter van het centrum van het dorp. Ze komen zelden zover. Israëliische militairen met traangas, rubberen

kogels, waterkanonnen – en vaak spuiten ze geen water, maar skunk, een stinkende, misselijk makende vloeistof – versperren hen de weg. Soms schieten de soldaten zelfs met scherp. Beddegenoodts is erbij als Mustafa Tamini, een zoon van een van de belangrijke organisatoren van de demonstratie, van zo dichtbij met traangas bestookt wordt dat hij eraan dood gaat. Hij registreert de wanhoop van Mustafa's ouders, de discussies over hoe nu verder. Dat mensen gevangen worden genomen en vele maanden vastzitten was al bijna normaal, dat iemand omkomt niet. Het staat in schril contrast met de onverschillige reactie van de inwoners van Halamish: "Elke vrijdag hetzelfde lawaai. Ze willen ons iets vertellen, maar we besteden er geen aandacht aan," zeggen enkele verveelde tieners. Als Beddegenoodts zijn documentaire klaar heeft vertoont hij hem zowel in Halamish als in Nabi Saleh. In Halamish komen met moeite drie mensen kijken, ze reageren lauw, Nabi Saleh loopt uit en is enthousiast, eindelijk erkenning. Deze reacties zijn ook in de documentaire opgenomen. Op microniveau maakt de documentaire indringend duidelijk waarom de nederzettingen op macroniveau zo'n belangrijke blokkade zijn op weg naar vrede tussen Israël en Palestina.

Lopende projecten

Aanschaf lesmiddelen

Eind vorig jaar ontvingen we van de Al Mostaqbalschool een verzoek om de aanschaf van extra lesmateriaal financieel mogelijk te maken. Het ging om de aanschaf van 2 laptops, digitale en gedrukte les hulpmiddelen en de aanschaf van een digitale camera.

In totaal ging het om een bedrag van € 2.363,-. Daarvoor hebben we subsidie aangevraagd bij de Gemeente Deventer. Bij wijze van uitzondering heeft de Gemeente daarvoor € 1.170,- ter beschikking gesteld. Aangevuld met geld van donateurs kon het totale bedrag worden overgemaakt. Heel veel dank aan de gemeente Deventer en aan iedereen die de afgelopen tijd een donatie heeft gegeven.

De laptops worden gebruikt voor zowel administratieve als educatieve doeleinden. Het stelt jongeren met concentratieproblemen in staat om achter de computer gericht met lesmateriaal te oefenen. Het motiveert hen om met een computer te werken en het bevordert hun vaardigheden. Voor slechtzienden is het werken met een laptop zinvol omdat de letters sterk vergroot kunnen worden. De docenten gebruiken de laptop voor de voorbereiding van de lessen.

De digitale camera is aangeschaft voor observaties van de leerlingen en het vastleggen van evenementen, etc.

Ook zijn digitale en gedrukte les hulpmiddelen zoals posters, flash cards en evaluatie diagrammen aangeschaft. Deze visuele hulpmiddelen bevorderen het kijken en het gezamenlijk focussen op één onderwerp. Voor kinderen met grote concentratieproblemen is dat uitermate zinvol. Het ondersteunt de leerkracht in het lesgeven van meerdere leerlingen tegelijk.

We zijn heel blij dat we de school hierin hebben kunnen ondersteunen.

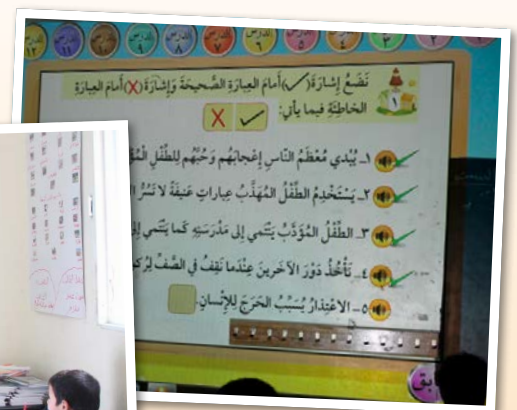
Zomerkamp

Eind juni staat weer het jaarlijkse 2-wekelijks Educatieve Zomerkamp gepland voor alle kinderen van de school. Ieder kind mag dan een introductie meenemen en vaak is het aanbod zo groot dat er ook kinderen teleurgesteld moeten worden. Naast het basisthema om kansen te verstrekken aan kinderen met speciale behoeften is een ander hoofdthema van het Zomerkamp om de student creatieve en educatieve activiteiten aan te bieden waar ze van kunnen genieten na een lang en zwaar schooljaar. Ieder jaar proberen we het Zomerkamp financieel te steunen. Ook in 2015 vragen we hiervoor uw financiële bijdrage.

Buitenschoolse opvang

In het voorwoord van Nabil hebt u al kunnen lezen over ons "Jubileum project", het project van de buitenschoolse opvang dat de Al Mostaqbalschool wil opzetten. Kinderen hebben thuis meestal geen gelegenheid om huiswerk te maken; ze worden geacht mee te werken in huis of op het land. Ze hebben vaak ook geen eigen ruimte in hun huis waar het huiswerk gemaakt kan worden of waar ze zich kunnen concentreren. Door hen langer op school te houden krijgt een kind die kans wel. Omdat veel kinderen maar één maaltijd per dag krijgen en vaak met een lege maag op school komen, wordt ook tijdens de opvang in een maaltijd voorzien. Als het huiswerk klaar is, dan is er ruimte voor musiceren, schilderen en lekker spelen. Van harte bevelen we dit project bij u aan. Met uw financiële steun creëert u nieuwe kansen voor het kind. Mogen wij weer op u rekenen?

Brenda Reinders
Bestuurslid

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Postadres

Postbus 658, 7400 AR Deventer

Telefoon

Mathilde Spaapen: (0570) 61 79 20

Nabil Sahhar: 06 - 46 25 49 38

Bankrekening

NL64 INGB 0006 0377 97 t.n.v. Stichting Vrede voor Palestina te Deventer

e-mail

info@stichtingvredevoorpalestina.nl

Website

www.stichtingvredevoorpalestina.nl

*Uw giften zijn meer dan welkom op
bankrekening NL64 INGB 0006 0377 97
en blijven aftrekbaar voor de belasting;
onze Stichting is ANBI-erkend.*

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!

**Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen,
laat het ons ook weten!**